

Beniczky Péter

(Beregszász, 1941. 07. 07. – Székesfehérvár, 2006. 08. 28.)

Összeállította: Beniczky Péterné és Beniczky Szabolcs

Építésmérnök, Településtervezési vezető tervező. Mérnöki tanulmányait a Műegyetem Építésmérnöki Szakán végezte. 1972-ben került Székesfehérvárra, a Városi Tanács Műszaki osztályára. Építési előadói pozícióból indulva lett 1988-ban városi főépítész. 1996-2000 között Fejér Megye Főépítésze volt. 2000-2004 között Mór főépítésze volt. 2004-ben az „Év Főépítésze” díjjal tüntették ki. Főállású munkahelye mellett folyamatosan dolgozott építész magántervezőként és településrendezési tervezőként.

1941. július 7-én született Beregszászon. Édesapja Nagykárolyban, édesanyja Máramarosszigeten született. Nemesi családból származott, a család eredetét az 1200-as évekig lehet követni. Édesapja magas rangú katonatiszt volt. Gyermekezeit Munkácson, Vezérszálláson és Beregszászon töltötte. Az elemi iskola első osztályát Beregszászon végezte. Négyen voltak testvérek.

1945 áprilisától 1949 májusáig a családot Muzsajra telepítették ki (a korábbi családi birtokra). Édesapja 1948 nyarán jött haza a hadifogságból. 1949 nyarán ún. családegyesítéssel jöttek haza Kárpátaljáról. Az általános iskolát már Magyarországon, a kamaraerdei általános iskolában fejezte be. Katonatiszt édesapja foglalkozása miatt a család 1945 után igen nehéz helyzetbe került, osztályidegennek minősítették őket. Ezek a nyomorúságos esztendőik, apja hadifogsága, majd bebörtönözése egész életére kihatott.

Már fiatalon elhatározta, hogy építész lesz. Ezért az általános iskola elvégzése után építőipari technikumba jelentkezett, ahová azonban származása miatt nem vették fel. Nagy szerencséjével jutott be a budapesti Fényes Elek Közgazdasági Technikumba, ahol közgazdasági technikus végzettséget szerzett. Álma, hogy nappali tagozaton végezhesse el a Műszaki Egyetem építész szakát, származása és a család anyagi helyzete miatt nem valósulhatott meg.

A középiskola elvégzése után az ÉM. Építőipari Szállítási Vállalat Budapesti 2. számú üzemében könyvelőként dolgozott. Álmát azonban nem adta fel, 1963-ban felvételt nyert a budapesti Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem esti tagozatára, amelyet sikeresen végzett el. Az egyetemet sok küzdelem és lemondás árán végezte el. 1966-ban került a Pest Megyei Tanács Építési, Közlekedési és Vízügyi Osztályára műszaki ügyintézői beosztásba, majd a diploma megszerzése után ugyanitt építésügyi előadóként dolgozott. Abban az időben indult egy kormányprogram azzal a céllal, hogy felszámolja a nyomornegyedeket. Csökkentett komfortú lakások készültek, amit fillérékért megkaptak a rászorulóknak. Ennek a munkának lett Pest megyében a műszaki ellenőre. Később a váci és budai járás építészeti referense volt. Munkáját nagyon szerette, mindig szeretettel emlékezett ezekre az évekre. Főállása mellett ekkor kezdte a magántervezői munkát is.

1972-ben, magánéleti okokból került Székesfehérvárra. A Városi Tanács Műszaki Osztályán dolgozott különböző beosztásokban: építési előadóként, csoportvezetőként. Megszerette a várost, szinte minden utcáját ismerte. Nagyon jó kapcsolatban volt közvetlen munkatársaival és egyéb kollégákkal is. Igazi szakmai közösséget hoztak létre. Ismét jó csapatban dolgozott, mert világéletében csapatjátékos volt. Szívesen segített az embereknek, a problémák minél ésszerűbb megoldása volt a legfontosabb számára. Ebben az időben jelentősen megnőtt a város lakóinak száma, akiknek lakás kellett. Ekkor épültek a lakótelepek pl. a sokat kritizált Palotaváros. Ugyanakkor soha nem jutottak annyian lakáshoz, mint abban az időben. 1975 és 1982 között évente 1000 - 1200 lakás épült Székesfe-

herváron.

1988-tól 1990-ig volt városi főépítész, osztályvezető-helyettesi beosztásban.

Aktív résztvevője volt a Rác utcai skanzen ötletének és kivitelezésének, amelynek az volt a lényege, hogy a város egy-egy szocialista nagy vállalata felújított egy-egy házat. 1988 októberében adták át ünnepélyes keretek között a Rác utcai védett épületegyüttest, amely Európa Nostra díjat kapott. Részt vett a Romkert Emlékhely kialakítására kiírt első tervpályázatban.

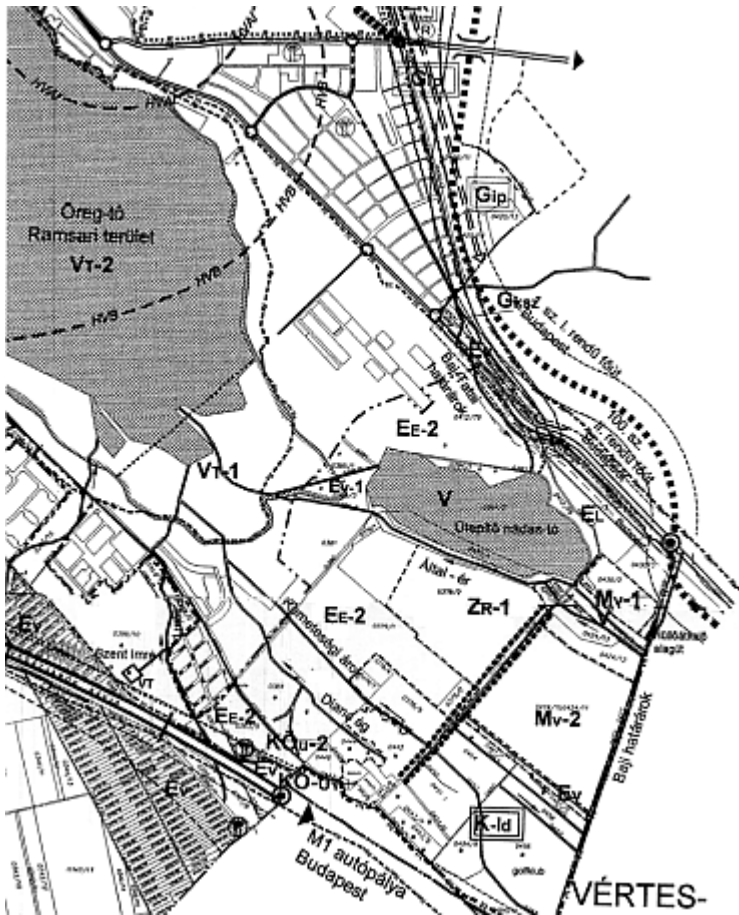

Rendszerváltás után még hat évig a városi önkormányzatnál dolgozott más beosztásban. A korábban tanácsi kezelésben lévő, állami épületek egy részének önkormányzati tulajdonba adásával foglalkozott. A főépítész munkához képest ez a munka szakmailag nem jelentett sokat számára.

1996-ban megpályázta és elnyerte a Fejér Megyei Önkormányzati Hivatal főépítész állását. A Fejér Megyei Hírlap 1996. február 16-i riportjában munkaköréről, terveiről a következőket mondta: „A ma emberének gondjait, a mai építészetet helyezem előtérbe. Konkrétan: szívügyem, hogy minden településnek kialakuljon a rendezett, építészeti karakterrel bíró központja. Szeretném, ha ismét több lakásépítésre kijelölt terület lenne...”

2001-ben saját kérésére nyugdíjba ment a Fejér Megyei Önkormányzattól. 2000-2002-ig Mór Városi Önkormányzat Polgármesteri Hivatala vezetőtanácsos-főépítész munkakörben alkalmazta, részmunkaidőben. 2002. december 31-vel betegsége miatt kérte főépítész munkakörének megszüntetését.

2001-ben a Fejér Megyei Építészek Kamarája a FÉK Tagfelvételi és Minősítő Bizottsága, valamint a MÉK Szakértői Testülete javaslata alapján – építészeti – műszaki tervezői jogosultsága változatlanul hagyása mellett - területrendezésre is kapott engedélyt. Építészként szigorúan funkcionalista volt. Egyszerű, de mindig jól „működő” épületeket tervezett. Nyugdíjas éveit egyre inkább a településtervezés felé fordult. Több Fejér megyei település rendezési tervét készítette el (Vértesszőlős, Balinka, stb.).

Igen fontos volt számára a család. 1974-ben újra megnősült, házasságából két gyermeke született, Szabolcs és Eszter. Fia édesapja szakmáját választotta, építész lett.

totta, építész lett.

Szabadidejét legszívesebben Fehérvárcsurgón töltötte. A szőlőhegyen épült kis ház magán viselte tervezője szakmai elképzeléseit: tájba illő, funkcionálisan praktikus, egyszerűségében szép épület. Sokan emlegetik máig is fergeteges, néha vitriolos humorát. Talán ez a humor segítette elviselni a betegségeket, a kiszolgáltatottságot, és számos megpróbáltatást.

Idézzük az Életmű-díj kitüntetésekor készült interjú egyik fontos mondatát: „Az építészetben a környezethez való kellő alázat a legfontosabb. Ez a meghatározó. Úgy, mint egy ember esetében, aki elmegy a faluba, s előbb köszön, aztán megpróbál alkalmazkodni.”

Kitüntetések:

Tanácsi Munkáért kitüntető jelvény bronz fokozat – 1971 (Pesti Megyei Tanács VB.)

Kiváló Munkáért kitüntető jelvény – 1985 (Építési és Városfejlesztési Miniszter)

Helyreállítási és Újjáépítési Bizottság emlékérem - 1999

Az Év Főépítésze Életmű Díj - 2004 (Az Országos Főépítész Kollégium)

Forrás:

Személyes visszaemlékezés